KAS NUDVASINO ŽMOGŲ?

Informacija, kuria čia dalinuosi, jau nebėra jokia sensacija ar siekis ką nors nustebinti. Bemaž viskas, kas susiję su Jėzaus Kristaus Gyvenimu ir Mokymu – jau ištyrinėta, jau aprašyta garsiausių pasaulio BIBLIJOS tyrinėtojų veikaluose. Kai kuriuos čia jums ir pristatau. Suprantu (nes matau), kad kai kuriems žmonėms „gera“ gyventi taip, kaip yra. Jie nesuka sau galvos: kas kažkada buvo, kas kažką sakė...Deja, ne visiems priimtinas egzistavimas „komfortiškame mele“ ar saviapgaulėje. Yra žmonių, kurie siekia pažinti save ir per tai – Kūrėją (vadinamą Dievu). Ne atsitiktinai, o, sakyčiau dėsningai, atėjus *laikui* krikščioniai ėmė domėtis ortodoksų „prakeiktąja erezija“ – gnosticizmu, kurį, pasirodo, žinojo ir skelbė Jėzus. Tyrinėjant šią „ereziją“ garsiausieji pasaulio mokslininkai atliko iš tiesų titanišką darbą nuo tada, kai 1945 m. buvo atrasta Nag Hammadžio biblioteka Egipto smėlynuose. Jiems pavyko iššifruoti ankstyvųjų krikščionių-gnostikų tekstus (beveik sudulėjusius rankraščius) ir bendromis pastangomis pavyko paskelbti dešimtis monografijų. Šiandien biblistikos specialistai tvirtina, kad gnosticizmas buvo legali ankstyvosios krikščionybės versija. Kai skaitysite čia pristatomas knygas – tuo įsitikinsite patys, nes įtikinėti ką nors – ne mano funkcija.

Šiandien krikščioniškas gnosticizmas galima sakyti išgyvena atgimimo laikotarpį ir vadinamas neognosticizmu (ypač išplitęs JAV, Prancūzijoje ir kitur). Bažnyčios ortodoksai jo nepripažįsta. Bažnyčia tyli, o dvasingumo ieškantys krikščionys migruoja pas budistus, meilingai ir jautriai priimančius kiekvieną dvasingumo ieškotoją.

Kadangi literatūros gnosticizmo tema yra labai daug (ne mano jėgoms viską apibendrinti), apsiribosiu tik ta, kuri man buvo prieinama. Daug knygų parašyta ir išversta į anglų ir rusų kalbas, bet lietuvių kalba neradau nei vienos knygos ta tema! Savo knygoje „Šviesos Keliu“ glaustai pristačiau gnosticizmo ištakas, kai kuriuos autorius ir supažindinau su svarbiausiomis krikščioniškojo gnosticizmo idėjomis. Mano knyga pasisekimo Lietuvoje neturi ir reklama aš neužsiiminėjau. Dvasingumas ateina pas žmogų tada, kai atsidūręs gyvenimo kryžkelėje, ima savęs klausti: kodėl tai ištiko man? Kas aš esu? Kas yra dievas? Ir pan.

„Slaptuoju“ vadintas Jėzaus Kristaus mokymas nebėra jokia erezija. Tas mokymas kadaise buvo *slepiamas*, kad „tamsioji liaudis“ juo nesidomėtų. Beje, senovės egiptiečiai – teurgai, graikai ir romėnai seniai žinojo kelią į Pleromą (Į ŠVIESĄ). Romos valdžia gnostikus ir pirmuosius krikščionis persekiojo ne dėl jų tikėjimo, o dėl vadinamos „krikščioniškosios antropologijos“, tai yra požiūrio **į Dievo ir žmogaus santyk**į. Vėliau tai paaiškinsiu detaliau. Šiandien galime konstatuoti, kad krikščionybės paskelbimas *Romos imperijos religija* buvo **ne Kristaus Mokymo triumfas, o tikrosios (dvasinės, gnostinės) krikščionybės išsižadėjimas**. Laimėjo ne Jo Žodis, o Jo Mokymo pagrindu sukurta ortodoksinė religija, karinga, dominuojanti Bažnyčia. Ji nieko nelaukdama ėmė persekioti „Šventosios Bažnyčios“ priešininkus (gnostikus) dar nuožmiau nei tai darė pagonys. Krikščionybė tapo kovos už pasaulietinę valdžią įrankiu. Iš žydų Bažnyčia paveldėjo normą laikyti save vienintele *tikrojo tikėjimo* nešėja ir požiūrį *į visus kitaip tikinčius – kaip į eretikus.*Tai tapo Bažnyčios rūpesčiu ir status quo.

Visos religijos pripažįsta, kad Dievas yra vienas. Krišnos Mahabharatoje ir Bhagavad Gitoje pateikta metafizika visiškai atitinka Kristaus Apreiškimą. Ikikrikščioniškuoju laikotarpiu šie kūriniai buvo žinomi religinei ir filosofinei tradicijai: jie buvo Rytų tautų religinės pagarbos objektas. Graikams-romėnams ir žydams religija buvo visuomenės švietimo per mitus ir materialinių poreikių tenkinimo priemonė. Jie garbino dievus, tikėdamiesi iš jų materialinės naudos. Toks tikėjimas buvo diametraliai priešingas gnozio (savęs ir dievo pažinimo) siekiančiam žmogui.

Kas buvo Jėzaus Mokymo šaltinis? Jis teigė, kad jį gavo iš Dievo Tėvo. Jėzus kalbėjo nieko neslėpdamas:

Jn 5, 39 **Jūs tyrinėjate Raštus,**
nes manote juose rasią
amžinąjį gyvenimą.
Tie Raštai ir liudija už mane,
40 **bet jūs nenorite ateiti pas mane**,
kad turėtumėte gyvenimą“.
41 „Garbės iš žmonių aš nepriimu.
42 Aš matau,
kad jūs neturite savyje Dievo meilės.
43 **Aš atėjau savo Tėvo vardu**,
o jūs manęs nepriimate.
Jei kitas ateitų savuoju vardu,
tą jūs priimtumėte.
44 Kaipgi jūs galite įtikėti,
jeigu vienas iš kito priimate garbę,
o **tos garbės, kuri iš vieno Dievo ateina,**
jūs neieškote.
45 **Nemanykite, kad aš jus kaltinsiu Tėvui!**
Jūsų kaltintojas yra Mozė,
į kurį esate savo viltis sudėję.

Kai žmogus gyvena ***be Dievo meilės savyje***, jis tiki pranašais, bažnyčios dogmomis ir savęs pažinimu nesirūpina. Jėzus atėjo išlaisvinti Žmogų, suteikti jam ŽINIŲ, apie Jo ir Dievo Tėvo santykį. Apie jų Dvasinį ryšį. Deja, ***toms žinioms*** sklisti pasipriešino Romos imperatoriai, o paskui ir jų sukurta katalikiškoji bažnyčia per savo organizacijas – susirinkimus.

Kartaginos susirinkimai (jų buvo ne vienas - 397 m., 418m.) suformavo **Biblijos kanoną**, o šventomis knygomis pripažino tas, kurios priklausė tik žydų tradicijai. Tai rodo, kad jau tada krikščionybei buvo paskirta ***dukterinės judaizmo religijos vieta***. Iki šiol kunigai ne jokių suvaržymų viename pamoksle ar bet kokiame tekste cituoja ir kokio nors evangelisto ir judaizmo pranašo žodžius. Paskaitykite teologų tekstus ir tuo įsitikinsite. Kartaginos sinodai, ankstyvųjų krikščionių Bažnyčios susirinkimai, kurie vyko Šiaurės Afrikoje, suformavo pagrindines dogminės krikščionybės tezes. Per keletą šimtmečių buvo surengta nemažai vietinių sinodų, tačiau ypač svarbus buvo 418 m. sinodas, kuris suvaidino reikšmingą vaidmenį sprendžiant ginčus dėl erezijų. Šis sinodas buvo sušauktas reaguojant į Pelagijaus ir jo šalininkų mokymus, kurie kėlė „rimtą teologinį konfliktą Bažnyčioje“.

Sinodas buvo organizuotas talkinant garsiam filosofui Šv. Augustinui ir kitiems teologams. Tikslas buvo vienas: išspręsti ginčą dėl žmogaus prigimties, nuodėmės ir Dievo malonės vaidmens išganymo procese. **Pelagijaus mokymas, kuris teigė, kad žmogus gali pasiekti išganymą savo pastangomis ir laisva valia be Dievo malonės, buvo laikomas prieštaraujančiu tradiciniam krikščionių tikėjimui. Nuo tada Bažnyčia įniko į represijas prieš „eretikus“. Minėtas sinodas patvirtino šiuos pagrindinius principus:**

1. **Pirmapradė nuodėmė:** Sinodas paskelbė, kad visi žmonės yra gimę su pirmaprade nuodėme, paveldėta iš Adomo. Ši nuodėmė atskyrė žmogų nuo Dievo ir paveikė visą žmonijos prigimtį.
2. **Dievo malonės būtinybė:** Buvo patvirtinta, kad žmogus negali pats savarankiškai pasiekti išganymo. Dievo malonė yra būtina, kad žmogus galėtų atsiliepti į Dievo kvietimą, įveikti nuodėmę ir gyventi šventą gyvenimą.
3. **Krikšto svarba:** Sinodas pabrėžė krikšto reikšmę nuodėmių atleidimui, įskaitant pirmapradę nuodėmę. Kūdikiai, kurie dar negalėjo daryti jokių nuodėmių, taip pat turėjo būti krikštijami, kad būtų apvalyti nuo pirmapradės nuodėmės.

418 m. Kartaginos sinodo sprendimai turėjo didelę įtaką visai Bažnyčiai ir padėjo išlaikyti vieningą teologinį mokymą. Po šio sinodo sprendimų **pelagianizmas buvo oficialiai pasmerktas kaip erezija**. Popiežius Zosimas patvirtino sinodo sprendimus ir pareikalavo, kad visi Bažnyčios nariai jų laikytųsi. Pelagijus ir jo šalininkai buvo ekskomunikuoti, o jų mokymas laikytas klaidingu.“ (žr.maldos.lt)

Ortodoksai pažymi, kad šis sinodas turėjo „platesnę reikšmę“ krikščionių teologijos vystymuisi. Jo metu išryškėjo **esminiai Bažnyčios mokymo aspektai apie žmogaus ir Dievo santykį, malonės vaidmenį ir žmogaus prigimties sugedimą**. **Tai padėjo suformuoti tradiciją, kurioje Šv. Augustino teologija apie malonę ir išganymą tapo**

pagrindiniu krikščioniškojo tikėjimo ramščiu. Kartaginos sinodas buvo vienas iš pavyzdžių, kaip ankstyvoji Bažnyčia reagavo į teologinius iššūkius ir stengėsi išlaikyti tikėjimo grynumą bei vienybę, **formuodama doktriną**, kuri yra aktuali ir šiandien.“
Negalima nepaminėti ir kito Šv. Augustino „nuopelno“ krikščionybei – tai teorija apie visko sukūrimą „iš nieko“ (ex nihilio). Katekizme juodu ant balto surašyta, ką apie pasaulio sukūrimą sako Šventoji Tradicija.

Šv. Augustino žodžiais: **„Katalikų religija *liepia tikėti*,** kad **Dievas, vienas trijuose asmenyse, sukūrė viską, kas tik yra**, duodamas viskam buvimą taip, jog **kiekviena dvasinė ir kūniška būtybė yra *ne iš Dievo būtybės kilusi*, bet Dievo *iš nieko* padaryta.**

Tokia buvo krikščionybės pradžia, jos pamatas ir iki šios dienos tas pamatas sudaro jos „tvirtybę“. Ką gi, tegu būna taip. Dievo valioje spręsti, kas yra Tiesa.

O mums reikia įsidėmėti Jėzaus Kristaus ŽODĮ:

Jn 41 „Garbės iš žmonių aš nepriimu.
Aš matau, kad jūs neturite savyje Dievo meilės.

.....

Tačiau mes turime laisvą valią ir galime remtis Jėzaus Kristaus žodžiais, kurie paaiškina mūsų santykį su Dievu ir Jo sūnumi:

Jn.6 Jėzus jam atsakė: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane.
7Jeigu pažinote mane, tai pažinsite ir mano Tėvą. Jau dabar Jį pažįstate ir esate Jį matę.“
8Pilypas Jam sako: „Viešpatie, parodyk mums Tėvą, ir bus mums gana.“
9Jėzus jam taria: „Jau tiek laiko esu su jumis, ir tu, Pilypai, vis dar manęs nepažįsti? Kas matė mane, matė Tėvą! Tad kaip gali sakyti: „Parodyk mums Tėvą“?
10Nejaugi tu netiki, kad Aš esu Tėve ir Tėvas manyje? Žodžius, kuriuos jums kalbu, ne iš savęs kalbu, bet Tėvas, esantis manyje, – Jis daro darbus.
11Tikėkite manimi, kad Aš esu Tėve ir Tėvas manyje, arba tikėkite mane dėl pačių darbų!
12Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas mane tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau, ir dar už juos didesnių darys, nes Aš einu pas savo Tėvą.
13Ir ko tik prašysite mano vardu, Aš padarysiu, kad Tėvas būtų pašlovintas Sūnuje.
14Ko tik prašysite mano vardu, Aš padarysiu.
15Jei mylite mane, laikykitės mano įsakymų.

16Ir Aš paprašysiu Tėvą, ir Jis duos jums kitą Guodėją, kuris liktų su jumis per amžius, –
17Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, nes Jos nemato ir nepažįsta. O jūs Ją pažįstate, nes Ji yra su jumis ir bus jumyse.
18Nepaliksiu jūsų našlaičiais – ateisiu pas jus.
19Dar valandėlė, ir pasaulis manęs nebematys. O jūs mane matysite, nes Aš gyvenu ir jūs gyvensite.
20Tą dieną jūs suprasite, kad Aš esu savo Tėve, ir jūs manyje, ir Aš jumyse.
21Kas žino mano įsakymus ir jų laikosi, tas myli mane. O kas mane myli, tą mylės mano Tėvas, ir Aš jį mylėsiu ir pats jam apsireikšiu.“
22Judas – ne Iskarijotas – paklausė: „Viešpatie, kas atsitiko, jog ketini apsireikšti mums, o ne pasauliui?“
23Jėzus jam atsakė: „Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime.
24Kas manęs nemyli, mano žodžių nesilaiko. O žodis, kurį girdite, ne mano, bet Tėvo, kuris mane siuntė.
25Aš jums tai pasakiau, būdamas su jumis,
26o Guodėjas – Šventoji Dvasia, kurią mano vardu Tėvas atsiųs, – mokys jus visko ir viską primins, ką jums sakiau.
27Aš palieku jums ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne kaip pasaulis duoda, Aš jums duodu. Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneišsigąsta.
28Jūs girdėjote, kaip Aš pasakiau: „Aš išeinu ir vėl sugrįšiu pas jus!“ Jei mylėtumėte mane, džiaugtumėtės, kad pasakiau: „Einu pas Tėvą“, nes mano Tėvas už mane didesnis.
29Ir dabar, prieš įvykstant, jums tai pasakiau, kad tikėtumėte, kada tai įvyks.
30Jau nebedaug su jumis kalbėsiu, nes ateina šio pasaulio kunigaikštis, ir manyje jis neturi nieko,
31bet pasaulis turi pažinti, jog Aš myliu Tėvą ir darau taip, kaip Jis man įsakė. Kelkitės, eikime iš čia!“

Pripažinęs DIEVO ir ŽMOGAUS DVASINĘ TAPATYBĘ, žmogus gali ta TIESA įsitikinti pats praktikuodamas gnozį (per meditaciją/kontempliaciją).

Mes turime teisę netikėti fariziejais, kurie mums meluoja nuo neatmenamų laikų. Mes turime teisę PATYS eiti Jėzaus Kristaus nurodytu keliu, išvalyti savo sielas nuo mums primestų dogmų-erezijų ir tapti tikrais ŠVIESOS VAIKAIS. **Mes turime teisę vienytis Dvasioje ir kurti savo bendruomenes, kad Ramybės būsenoje patirtume Gyvosios Dvasios veikimą ir išgydytume savo sielas Dievo Meile. Kito kelio tiesiog nėra. Mes privalome tikėti Žmogaus ir Dievo tapatybe, nes kitaip mes atsiduriame vienoje pusėje, o Dievas – kitoje. Nėra**

ryšio, nėra meilės, nėra vienybės. Tuomet nereikalingas joks dievas...Taip mes pasmerkiame save nihilizmui ir gyvuliškam egzistavimui Žemėje.